

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi postanowił:

I. ustalić, że w skład majątku wspólnego B. i J. byłych małżonków O. wchodzi:

1. odrębna własność lokalu mieszkalnego numeru (...) położonego w Ł. przy ul. (...) o powierzchni 64,32 m. kw. Wraz z udziałem (...) (trzech tysięcznych) w częściach wspólnych i użytkowaniu wieczystym działki - o wartości 242.000,00 zł. (dwieście czterdzieści dwa tysiące złotych), dla którego w Sądzie Rejonowym dla Łodzi

– Ś. w Ł. XVI Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzona jest księga wieczysta (...);

2. udział wynoszący $\frac{1}{2}$ (jedna druga) części w prawie własności nieruchomości – zabudowanej działki gruntu o numerze 85/1 (obecnie o numerze 85/10) – o powierzchni 0,3138 ha (obecnie 0,3017 ha) – położonej w B. przy ul. (...) – o wartości 140 224,00 zł (sto czterdzieści tysięcy dwieście dwadzieścia cztery złote) - dla której w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XVI Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzona jest księga wieczysta (...);

II. dokonać podziału , majątku wspólnego B. i J. byłych małżonków O. w ten sposób, że:

1. przyznać B. O. na wyłączną własność prawo opisane w punkcie I. 2. postanowienia;

2. przyznać J. O. na wyłączną własność prawo opisane w punkcie I.1.;

III. zasądzić od J. O. na rzecz B. O. tytułem spłaty kwotę 51.000,00 zł. (pięćdziesiąt jeden tysięcy złotych) płatną w terminie 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się postanowienia z odsetkami ustawowymi w razie uchybienia terminowi płatności;

IV. zasądzić od J. O. na rzecz B. O. kwotę 500,00 zł. (pięćset złotych) tytułem zwrotu połowy opłaty od wniosku;

V. pobrać na rzecz Skarbu Państwa tytułem nieopłaconych kosztów sądowych :

1. od B. O. kwotę 2.351,94 zł. (dwa tysiące trzysta pięćdziesiąt jeden złotych

dziewięćdziesiąt cztery grosze);

2. od J. O. kwotę 1.351,94 zł. (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze);

VI. znieść pomiędzy stronami koszty zastępstwa adwokackiego.

(postanowienie k. 166-167)

Apelację od w/w orzeczenia wywiódł J. O., zaskarżając je w całości i zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 212 § 3 k.c. w zw. z art. 1035 k.c. i art. 46 k.r.o. poprzez jego niezastosowanie, prowadzące do odmowy rozłożenia na raty kwoty 51.000 złotych;

2. naruszenie prawa procesowego mające wpływa na wynik sprawy, a w szczególności:

- art. 684 k.p.c. polegające na błędnym ustaleniu składu majątku wspólnego i jego wartości oraz wysokości spłaty z tytułu wyrównania udziałów poprzez pomniejszenie jej powierzchni i wartości rynkowej nieruchomości o numerze ewidencyjnym (...) i powierzchni 0,3138 ha o wywłaszczoną część działki powierzchni 122 m² w sytuacji, gdy w chwili ustania wspólności majątkowej działka ta wchodziła w skład majątku wspólnego, a sąd bierze pod uwagę stan majątku istniejący w chwili ustania wspólności majątkowej i ceny z chwili orzekania;

- art. 233 poprzez brak wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego polegające na oparciu ustaleń faktycznych, które legły u podstaw zaskarżanego orzeczenia wyłącznie na opinii biegłego rzeczoznawcy, który przyjął, że przedmiotowa nieruchomość faktycznie podzielona jest na dwie części funkcjonalne i pominięcie innych dowodów zgromadzonych w sprawie takich jak:

- akt notarialny Nr 2155/98
- akt notarialny Nr 3077/98
- wypis z rejestru gruntów
- odpis księgi wieczystej Nr (...);

- z których wynika, że nieruchomość położona w B. gmina B. o numerze 85/1 o powierzchni 3138 m² nie jest geodezyjnie podzielona, stanowi integralną całość i cały obszar wycenianej nieruchomości jest przeznaczony pod zabudowę mieszkaniową, a co nie daje podstaw do umownego podziału działki na dwa odrębne obszary zabudowany i niezabudowany i różnej ich wyceny;

- dowolną ocenę materiału dowodowego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia w postaci sporządzonej przez mgr inż. A. Z. opinii, przyjmującej jako podstawy formalny podział wskazanej wyżej nieruchomości na dwie części zabudowaną i niezabudowaną oraz wycenę tych części według różnych kryteriów w sytuacji, gdy nieruchomość ta nie jest podzielona geodezyjnie na działki, które mogą być przedmiotem odrębnego obrotu, z przyjęcie takiego jest założenia jest sprzeczne z istniejącymi przepisami a to art. 4 pkt 3 b w zw. z art., 150 ust. 2 w zw. z art. 13 ust 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami z dnia 21 sierpnia 1997 r. Dz. U. 2010. 102.651;

- w sytuacji gdy opinia ta nie spełnia wymogów wskazanej wyżej ustawy o gospodarce nieruchomościami, która nakazuje by proces wyceny nieruchomości był poprzedzony wnikliwą i wszechstronną analizą rynku nieruchomości opartą na wszelkich dostępnych danych wymienionych w tej ustawie a nie jak to miało miejsce w przypadku wyceny nieruchomości lokalowej mieszkalnej nr (...) położonej w Ł. przy ulicy (...), na podstawie transakcji z 2011 i 2012 roku (data wyceny 26.02.2013 rok) oraz po uzupełnieniu opinii, trzech transakcji z 2013 roku, udostępnionych w (...) Ośrodka Geodezji i (...);

- dokonanie dowolnej oceny w zakresie możliwości finansowych uczestnika postępowania skutkujące odmową rozłożenia ustalonej na rzecz wnioskodawczyni spłaty na 4 raty w sytuacji, gdy zasądzona kwota jest relatywnie wysoka, uczestnik nie dysponuje żadnymi oszczędnościami nadto wobec braku ustaleń czy uczestnik ma zdolność kredytową do uzyskania sugerowanego przez sąd kredytu hipotecznego;

- art. 328 § 2 k.p.c. uniemożliwiające dokonanie kontroli instancyjnej poprzez pominięcie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, a dotyczących sposobu wyceny wartości rynkowej nieruchomości położonej w B. oraz jej podziału na dwa obszary i odrębnej ich wyceny.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez:

a. ustalenie, że w skład majątku wspólnego stron wchodzi:

- odrębna własność lokalu mieszkalnego numeru (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) o powierzchni 64,32 m² o wartości rynkowej jak w odpowiedzi na wniosek o podział majątku wspólnego;

-udział wnoszący 1/2 części w prawie własności nieruchomości zabudowanej działki gruntu o numerze 85/1 o powierzchni 0,3138 ha położonej w B. przy ulicy (...) o wartości rynkowej ustalonej przy uwzględnieniu ceny metra kwadratowego przyjętej dla potrzeb postępowania wywłaszczeniowego;

b. zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni spłaty w 4 ratach, płatnych do ostatniego dnia miesiąca w terminie 3,6,9 i 12 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia;

c. zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kosztów postępowania za obie instancje w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za obie instancje.

W przypadku nie uwzględnienia powyższego wniosku wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi I Instancji.

(apelacja k. 181- 187)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Kontrola instancyjna zaskarżonego postanowienia skutkowałą jego częściową zmianą.

Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, a w konsekwencji przyjmuje za swoje. Znajdują bowiem one potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, ocenionym prawidłowo pod względem reguł logiki oraz zasad doświadczenia życiowego. Jednakże już na przedpolu dalszych rozważań godzi się stwierdzić, iż Sąd meriti dokonał częściowo niewłaściwej konstrukcji postanowienia o podziale majątku wspólnego B. i J. byłych małżonków O..

Przed przystąpieniem do szczegółowej analizy podniesionych w apelacji zarzutów warto zauważyć, iż dotyczącą one trzech zagadnień. Po pierwsze, skarżący kwestionuje poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenie składu majątku wspólnego i jego wartości w zakresie udziału 1/2 w prawie nieruchomości położonej w B. przy ul. (...). Po drugie, J. O. podnosi okoliczności podważające jego zdaniem wiarygodność opinii biegłego rzeczoznawcy. Po trzecie, uczestnik nie zgadza się z rozstrzygnięciem Sądu meriti w zakresie odmowy rozłożenia na raty kwoty 51 000 złotych tytułem zasądzonej spłaty.

Przechodząc do pierwszego z w/w zarzutów godzi się zauważyć, iż jest on co prawda niezasadny - jednakże kontrola instancyjna wywołana wniesieniem apelacji wykazała, iż Sąd pierwszej instancji dopuścił się niedokładności w ustaleniu majątku wspólnego podlegającego podziałowi. W punkcie I.2. zaskarżonego postanowienia wskazano, iż podziałowi podlega "udział wynoszący 1/2 (jedna druga) części w prawie własności nieruchomości – zabudowanej działki gruntu o numerze 85/1 (obecnie o numerze 85/10) – o powierzchni 0,3138 ha (obecnie 0,3017 ha) – położonej w B. przy ul. (...) – o wartości 140 224,00 zł (sto czterdzieści tysięcy dwieście dwadzieścia cztery złote) - dla której w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XVI Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzona jest księga wieczysta (...)". Jednocześnie Sąd meriti - opierając się prawdopodobnie na treści oświadczenia uczestników i ich pełnomocników złożonych na rozprawie w dniu 7 stycznia 2014 roku (k. 159) - w składzie majątku wspólnego nie wymienił wierzytelności z tytułu odszkodowania za wywłaszczenie części przedmiotowej nieruchomości, a w konsekwencji nie dokonał jej podziału.

W ocenie Sądu Okręgowego, zaprezentowane powyżej rozstrzygnięcie jest błędne. Po pierwsze, Sąd ustala co prawda skład majątku wspólnego na dzień ustania wspólności ustawowej (uprawomocnienia się wyroku rozwodowego) - jednakże nie można zapominać, iż podziałowi podlega udział w nieruchomości w istniejącym "w kształcie". W konsekwencji, w treści postanowienia wskazać należy jedynie obecne oznaczenie numeru ewidencyjnego działki gruntowej (85/10) oraz jej obecną powierzchnię (0,3017 ha). Ponadto, wśród składników majątkowych wymieniona powinna zostać wierzytelność pieniężna z tytułu odszkodowania za wywłaszczenie części nieruchomości położonej w B. przy ul. (...) stanowiącej działkę gruntową o numerze ewidencyjnym (...) o powierzchni 0,0122 ha - a następnie należy dokonać jej podziału poprzez przyznanie wnioskodawczyni i uczestnikowi po jej 1/2 części.

Zaprezentowany powyżej sposób rozstrzygnięcia jest jurydycznie poprawny i jako taki zapewnia wykonalność postanowienia o podziale majątku wspólnego w zakresie ujawnienia odpowiednich zmian w księdze wieczystej oraz tworzy tytuł prawny do podziału w/w wierzytelności pomiędzy B. O. i J. O.. Jednocześnie Sąd Okręgowy podziela ustalenia Sądu meriti co do wartości udziału 1/2 w nieruchomości podlegającej podziałowi. Przyjęta kwota 140 224,00 zł wynika wprost z opinii biegłego A. Z. (k. 159) i odpowiada wartości rynkowej nieruchomości pomniejszonej o wywłaszczoną działkę o powierzchni 122 m². W tym miejscu zauważyć należy, iż niezasadny jest zarzut stawiany przez autora apelacji, iż skoro Sąd bierze pod uwagę stan majątku istniejący w chwili ustania wspólności to - z uwagi na fakt, iż wywłaszczenie nastąpiło później - brak jest podstaw do pomniejszenia powierzchni i wartości całej nieruchomości podlegającej podziałowi. W ocenie Sądu Odwoławczego, wskazywana "dysproporcja" rekompensowana jest ujęciem w składzie majątku wspólnego wierzytelności z tytułu odszkodowania za wywłaszczenie i dokonanie jej podziału poprzez przydzielenie wnioskodawczyni i uczestnikowi po jej 1/2 części. Rozstrzygnięcie takie nie tworzy swoistej fikcji prawnej i najpełniej odzwierciedla obecny stan majątku wspólnego - nie naruszając przy tym interesu żadnego z byłych małżonków. Z uwagi na brak prawomocnego zakończenia postępowania administracyjnego w przedmiocie wysokości przyznanego odszkodowania nie było możliwe wskazanie tej wysokości w treści postanowienia. Nie jest to jednak konieczne, gdyż przyznanie po 1/2 części B. O. i J. O. powoduje, iż rozstrzygnięcie to nie wpływa w żaden sposób na pozostałe rozliczenia pomiędzy wnioskodawczynią i uczestnikiem.

Za niezasadne uznać należy także zarzuty apelacyjne kwestionujące walor dowodowy opinii biegłego rzeczoznawcy dotyczących wyceny nieruchomości gruntowej położonej w B. przy ul. (...) oraz nieruchomości lokalowej nr 17 położonej w Ł. przy ulicy (...). Przed przystąpieniem do szczegółowych rozważań należy generalnie stwierdzić, iż są one w ocenie Sądu w całym swoim zakresie rzetelne oraz zawierają pełne, kompleksowe, fachowe i rzeczowe ustosunkowanie się do pytań sądu (też dowodowych). Wnioski przedstawione przez A. Z. - zarówno w opiniach pisemnych, jak i uzupełniającej opinii ustnej - są natomiast jasne, logiczne, stanowcze i nie pozostawiają żadnych wątpliwości. Biegły oparł się na fachowej wiedzy w swojej dziedzinie - posiłkując się także własnym doświadczeniem i praktyką zawodową.

Ma oczywiście rację skarżący podnosząc, iż nieruchomość położona w B. przy ul. (...) nie jest geodezyjnie podzielona. Okoliczność ta wynika z powoływanych w uzasadnieniu apelacji dokumentów (aktu notarialnego Nr 2155/98, aktu notarialnego Nr 3077/98, wypisu z rejestru gruntów i odpisu księgi wieczystej Nr (...)) i nie była kwestionowana przez B. O.. Jednakże nie oznacza to, iż na potrzeby sporządzenia wyceny konkretnej nieruchomości nie jest możliwe - tak jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie - przyjęcie nieformalnego podziału odzwierciedlającego rzeczywisty sposób użytkowania działki. Należy zgodzić się z uczestnikiem postępowania, iż opinia sporządzona przez A. Z. w kwestionowanym zakresie odbiega od standardowych opinii wydawanych w sprawach podobnego rodzaju. Nie można jednak abstrahować od celu posłużenia się przez biegłego zastosowaną metodologią, jakim jest ustalenie wartości rynkowej konkretnej nieruchomości.

Z dokumentacji fotograficznej stanowiącej integralną część opinii wynika, iż nieruchomość położona w B. przy ul. (...) faktycznie jest podzielona na dwie części funkcjonalne.. Pierwsza część (przy ulicy) stanowi teren zielony, a druga część (zabudowana) wydzielona została wewnętrznym ogrodzeniem. Na rozprawie w dniu 7 stycznia 2014 roku A. Z. przekonująco wyjaśnił, iż na rynku nie ma nieruchomości podobnych, o takiej formie zabudowań. Z tego względu dla pierwszej części przyjąć należało do porównania nieruchomości gruntowe niezabudowane, a dla drugiej nieruchomości zabudowane. W ocenie Sądu Okręgowego, biegły sporządzając kwestionowaną opinię prawidłowo uwzględnił specyfikę zagospodarowania przedmiotowej nieruchomości. Gdyby tego nie uczynił, naraziłby się na uzasadniony zarzut, iż zastosował standardową metodologię oderwaną od rzeczywistego stanu rzeczy.

Brak jest również podstaw do stwierdzenia, iż wydanie opinii dotyczącej nieruchomości lokalowej nr 17 położonej w Ł. przy ulicy (...) nie zostało poprzedzone wnikliwą i wszechstronną analizą rynku nieruchomości. Wskazać należy, iż biegły oparł się na porównaniu transakcji nieruchomości podobnych udostępnionych mu w (...) Ośrodku Geodezji i (...). Pierwotnie były to co prawda jedynie transakcje z 2011 roku i 2012 roku, jednakże w opinii uzupełniającej znalazło się również odniesienie do trzech transakcji z roku 2013. Co więcej, dokonane uzupełnienie nie dało

podstaw do korekty dokonanej początkowo wyceny. Jednocześnie na rozprawie A. Z. przedstawiając precyzyjnie cały proces opiniowania wskazał, iż przy wycenie metodą porównywania - w przeciwieństwie do metody korygowania - wystarczające jest uwzględnienie co najmniej 3 nieruchomości podobnych.

W konsekwencji, zarzuty stawiane opiniom biegłego rzeczoznawcy przez skarżącego jawią się jako niezasadne i stanowią zdaniem Sądu Odwoławczego jedynie nieuzasadnioną polemikę z prawidłową oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonaną przez Sąd pierwszej instancji. W tym kontekście podkreślić należy, iż przed zamknięciem rozprawy pełnomocnik uczestnika przyłączył się do wniosku B. O. wyrażając zgodę na zaproponowany podział majątku (w tym na wysokość spłaty wynikającą wprost z porównania wartości nieruchomości ustalonych w kwestionowanych obecnie opiniach).

Przechodząc do analizy ostatniego z zarzutów apelacyjnych stwierdzić należy, iż

zgodnie z art. 212 § 3 k.c. - stosowanym w sprawach o podział majątku wspólnego na podstawie odesłania z art. 46 k.r.o. w zw. z art. 1035 k.c. - jeżeli ustalone zostały dopłaty lub spłaty, Sąd oznaczy termin i sposób ich uiszczenia, wysokość i termin uiszczenia odsetek, a w razie potrzeby także sposób ich zabezpieczenia. W razie rozłożenia dopłat i spłat na raty terminy ich uiszczenia nie mogą łącznie przekraczać lat dziesięciu. W wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie sąd na wniosek dłużnika może odroczyć termin zapłaty rat już wymagalnych.

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej analizy zarówno możliwości finansowych J. O., jak i jego postawy względem wywiązania się z nałożonego na niego zobowiązania. Z całą stanowczością podkreślić należy, iż celem regulacji z art. 212 § 3 k.p.c. nie jest zapewnienie dłużnikowi ochrony ponad ochronę wierzyciela - lecz jedynie dostosowanie harmonogramu spłat do wszelkich okoliczności faktycznych konkretnej sprawy. Uzasadniony interes B. O. wymaga uzyskania środków finansowych w jak najszybszym czasie, gdyż wnioskodawczyni zamieszkuje obecnie w domu, w którym istnieje pilna konieczność poczynienia znacznych nakładów (w tym wykonanie przyłącza kanalizacyjnego). Z drugiej strony J. O. - uzyskujący stałe miesięczne dochody i będący właścicielem lokalu mieszkalnego - w żaden przekonujący sposób nie wykazał, jak chciałby zdobyć środki pieniężne na spłatę byłej małżonki. Podczas przesłuchania w charakterze strony uczestnik wykazał się w tym zakresie postawą obojętną, a jego twierdzenia - jak słusznie to zostało podkreślone w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia - charakteryzowały się wewnętrzną sprzecznością. Podkreślić należy, iż również w apelacji nie zostały podniesione żadne nowe okoliczności wskazujące na zasadność rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty. Zastosowanie omawianej instytucji prawnej nie może być motywowane jedynie brakiem środkiem pieniężnych na spłatę. W tym kontekście warto wskazać, iż od wyroku rozwodowego rozwiązującego związek małżeński B. i J. O. minęły 4 lata, a od wszczęcia niniejszego postępowania 2 lata. Tym samym uznać należy, iż uczestnik powinien liczyć się z możliwością nałożenia na niego obowiązku spłaty i poczynić w tym kierunku odpowiednie oszczędności (choćby poprzez podjęcie starań o uzyskanie kredytu hipotecznego) - czego jednak zaniechał. Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, J. O. miał na to nie 3 miesiące (termin wskazany w postawieniu), lecz de facto okres znacznie dłuższy (w tym także czas od wydania postanowienia przez Sąd meriti do chwili obecnej). Wobec biernej postawy skarżącego, rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji w omawianym zakresie jawi się jako właściwe.

Mając na uwadze powyższe rozważania, należało zmienić punkt I i II zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że:

1. podpunktowi 2. (dwa) w punkcie I. (jeden) nadać brzmienie: udział w wysokości 1/2 (jednej drugiej) części w prawie własności nieruchomości stanowiącej zabudowaną działkę gruntową o numerze ewidencyjnym (...) o powierzchni 0,3017 ha, położonej w B. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...) - o wartości 140 224,00 zł (sto czterdzieści tysięcy dwieście dwadzieścia cztery złote zero groszy);
2. dodać w punkcie I. (pierwszym) podpunkt 3. (trzy) o następującym brzmieniu: wierzytelność pieniężna z tytułu odszkodowania za wywłaszczenie części nieruchomości położonej w B. przy ul. (...) stanowiącej działkę gruntową o numerze ewidencyjnym (...) o powierzchni 0,0122 ha;

3. dodać w punkcie II. (drugim) podpunkt 3. (trzy) o następującym brzmieniu: przyznać B. O. i J. O. po 1/2 (jednej drugiej) części wierzytelności opisanej w punkcie I. (pierwszym) podpunkt 3. (trzy);

W pozostałym zakresie apelacja uczestnika podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie ogólnej reguły rządzącej postępowaniem nieprocesowym, zgodnie z którą każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie (art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.). Na gruncie przedmiotowej sprawy Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do odstąpienia od w/w zasady. W szczególności podkreślić należy, iż w sprawach o podział majątku wspólnego nie występuje sprzeczność interesów, o której mowa w art. 520 § 2 i 3 k.p.c., niezależnie od stanowiska stron i zgłaszanych przez nie twierdzeń i wniosków w przedmiocie składu, wartości i sposobu podziału majątku wspólnego. W postępowaniu tym strony są także w równym stopniu zainteresowane rozstrzygnięciem i ich interesy są wspólne o tyle, że celem postępowania jest wyjście ze wspólności majątkowej i uregulowanie wzajemnych stosunków majątkowych (postanowienie SN z dnia 23 października 2013 roku, IV CZ 74/13, opubl. Lex). Wniesienie apelacji od orzeczenia sądu pierwszej instancji o podziale majątku wspólnego przez uczestnika, który kwestionuje sposób podziału, nie stwarza sprzeczności jego interesów z interesem innego uczestnika akceptującego ten podział oraz niewnoszącego apelacji oraz nie uzasadnia obciążenia skarżącego kosztami postępowania apelacyjnego (postanowienie SN z dnia 19 listopada 2010 roku, III CZ 46/10, opubl. Lex).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c. i art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.